

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

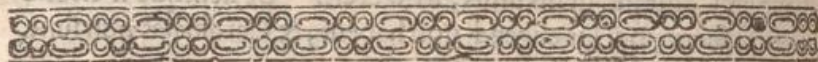
Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. XV. Respondetur ad argumenta ex SS. litteris petita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

nes de major. & obed. Si deviat terrena potestas, judicabitur à potestate spiritali: sed si deviat spiritalis minor, à suo superiori: si verò suprema, à solo Deo, non ab homine poterit judicari.

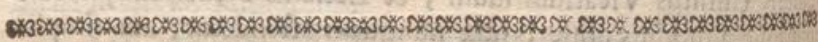

§. XV.

Respondetur ad argumenta ex SS. litteris petita.

Summaria.

1. R. Ad cap. 18. Matth.
2. R. Ad cap. 13. secunda ad Corinth.
3. R. Ad cap. 15. Act. Apost.
4. R. Ad cap. 8. Act. Apost.
5. R. Ad cap. 20. Act. Apost.
6. R. Ad cap. 2. ad Galat.

I.

Objicitur primò, Locus Matth 18. Si peccaverit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum; si autem te non audierit, adhibe adhuc tecum unum vel duos: quod si non audierit eos, dic Ecclesie: si autem Ecclesiam non audierit, sic tibi sicut Ethnicus & Publicanus. Amen dico vobis, quaecumq; alligaveritis super terram, &c. Ecce! hic Christus Apostolos, eorumque successores alloquitur, à quibus vult Christianos incorrigibiles Ecclesie denuntiari, ab eaque damnatos ad nullum alium judicem remittit; vult ergo Christus ultimum esse tribunal Ecclesie, & à Petro ad Ecclesiam, tanquam majoris potestatis judicem provocari. Et ita hunc locum videtur intellexisse S. Gregorius l. 4. epist. 38. & Nicolaus I. in c. præcipue 11. q. 3. qui duo r. p. sibi non obtemperantes, Ecclesie se delaturos minantur; majus ergo Ecclesie judicium esse, quam suum agnoscunt.

R. Hoc loco Matthæi, velut præcipuo fundamento, Adversarios

riosniti; sed tam infirmum est, ut vel hoc maximè prodant causam, quam defendunt, imbecillitatem, dum tantæ molis quæstionem arenæ imponunt. Inprimis nullus hîc sermo de Petro, ejusque successoribus, & tamen de his quærimus; quamvis enim Christus ad Apostolos in communi loquatur; quis nescit generali locutione, casus speciali notâ dignos, & privilegiatos non includi? Deinde nomine Ecclesiæ, cui jubet obstinatos denuntiari, intelligit Christus eos omnes, quibus potestas ligandi, solvendi, puniendique concessa est, ut patet, tum ex fine denuntiationis, qui est correctio: tum ex adjuncta illa causali: *Quæcumq; enim alligaveritis super terram, &c.* certum est autem, potestatem ligandi solvendique non tantum ad Concilium universale, sed etiam episcopos, aliosque Ecclesiæ Prælatos pertinere. Si nomine Ecclesiæ Concilium universale intelligas, oportebit quoties Christianus furto, adulterio, homicidio peccat, Concilium Generale cogi, ut illic delinquentis causa ventiletur, quo nihil potest dici absurdius, impossibilius, magisque ab omnium Ecclesiarum more alienum; & tamen dicendum est, si Christus eo loco Concilium intelligit; enimverò optimè suæ Ecclesiæ, morumque emendationi & justitiæ cautum fuerit, si ad punienda delicta Concilium expectari oporteat. Sed demus Concilium universale intelligi, non tamen sine suo capite, nec à Pontifice separatum, de quo solum disputamus, an supra Pontificem tolli possit. Deinde observandum est, Christum dixisse: *Si peccaverit in te frater tuus, &c.* ut ostenderet, sermonem non esse de summo Ecclesiæ Patre & Pastore, qualis est Romanus Pontifex. Legitimus ergo hujus loci sensus est: *Si peccaverit in te frater tuus; isque secretæ, & fraternæ tuæ admitioni non acquiescat, dic Ecclesiæ, hoc est Pastori proprio, qui Ecclesiæ præest, ut explicat S. Chrysostomus homil. 61. in Matt. S. Th. in 4. d. 19. § 22. q. 24. Albertus M. in Matth. 18. Innoc. III. in c. novit. de judic. Theophylactus, Euthymius & alii passim. Ipse enim Prælatas, cum agit non ut privata, sed publica persona, utiturque potestate Ecclesiasticâ, vulgari jam & notâ phrasi Ecclesia vocatur, quia hanc representat: & patuit etiam exemplo Gregorii M. qui minatus Joanni Constantinopolitano, nisi titulo universalis Patriarchæ abstineret, se illum Ecclesiæ denunriaturum; sine tamen Concilio*

universali auctoritate Papali eum compescuit, & censuris obstrinxit. *lib. epist. 30. & 31.* Malè ergo, & contra regulas artis Concilium Papæ anteponi demonstrant eo scripturæ textu, qui nec de Concilio loquitur, nec de Papa, sed de casu omnino alio & disparato.

Demus tamen in hoc Evangelii loco sermonem de Papa esse, & Concilio universali, etiam ut Papæ opposito; nihil aliud sequitur, quàm Papam publicè criminis, posse ad Concilium & Ecclesiam deferri, de remediis illum emendandi, cohibendique agitari, eumque admoneri, rogari, & si Ecclesiæ infestus sit, etiam iure defensionis coerceri: quæ si omnia facta sint, & incassum cedant, Deo tandem res committenda, cui Ecclesia curæ est, & quam inter tot persequentium procellas, & priora persecutionibus malorum Pontificum exempla agitari quidem permisit, numquam tamen mergi, opprimique: neque enim nobis timendum est id eventurum, quod numquam evenit, & quod Christus promisit, numquam se, ut eveniat, passurum: essetque impium cogitare, Ecclesiam propterea, eoque casu sine auxilio esse, cum à solo Deo auxilium expectat; ibi enim maximè parata est, & velut in procinctu divina custodia, ubi deficit humana: & hoc maximè verum est in supremis Reipublicæ capitibus, quorum delicta suæ tantùm virgæ subiecit, nec voluit subditorum arbitrio & pœnis committi, ne pejus esset malo remedium; obtentu justitiæ, malevolorum calumniis, invidia, & affectuum impotentia exposita Principis Majestate. Et ita praxis Ecclesiæ semper obtinuit: quamvis enim Marcellini, Sixti III. Symmachi, Leonis III. Damasi, Leonis IV. aliorumque Pontificum delicta fuerint ad Synodos delata, numquam tamen in eos sententiæ dictæ sunt, immo in Synodo Oecumenica 8. lato de hoc canone definitum est: *Posse quidem Synodum universalem cum convenienti reverentia quamlibet questionem de Romana Sede exortam audire, & in ea proficere, non tamen audacter sententiam in Romanum Pontificem dicere.* V. Tom. 3. Concilior. in Actis 8. Synodi. Platinam in Marcellino, in Sixto III. Symmacho, Leone III. & IV. & Damaso, & c. nunc autem d. 21. & c. nos si incompetenter 2. q. 7. c. auditum 2. q. 5. & c. mandastis eodem. Ubi animadvertite, Pontifices aliquot, innocentia suæ purgandæ causâ, & ut calumnias sibi affictas palam detegerent, Synodorum etiam particularium iudicio discretivo & velut arbitrario, non tamen coactivo, quod non poterant, se submisisse.

II. *Objicitur Secundo Locus 2. ad Corinth. cap. 13. v. 10.* ubi S. Paulus scribit: *Potestatem sibi à Deo datam esse in edificationem non destructionem Ecclesie;* ergo Potestas Papalis est data propter Ecclesiam, ergo Ecclesia est perfectior, & major Papa, cum ipsa sit finis, dignitas verò Papalis medium: finis autem est perfectior mediis: & quando medium tenderet ad destructionem finis, omnino submovendum, tollendumque esset; sic si Papa aliquis suâ auctoritate in detrimentum Ecclesie abutatur, tollendus erit, tanquam medium Ecclesie noxium, aliisque subrogandus, qui Ecclesie sit utilis.

¶. Papam esse propter Ecclesiam, sicut Rex propter Regnum, fundamentum propter domum, & caput propter corpus: nemo tamen propterea dixerit Regem subditis, aut Comitibus Regni subjacere: nec fundamentum à domo, quam sustinet, pendere. Potestas Papalis est quidem medium conservandæ Ecclesie datum; & ideò quidquid ex abusu hujus potestatis, & contra bonum Ecclesie Pontifices moluntur, aut non licite, aut etiam invalidè faciunt: non ideò tamen sequitur Papam à subditis judicari propterea posse, multoque minus deponi, quia hoc multo magis in detrimentum Ecclesie cederet, ejusque unitatem & pacem turbaret, nunquam aut veris, aut fictis criminibus defuturis, ob quæ Pontifices throno moveri oportet, aliosque supponi, datâ inquietis animis, rerumque novarum cupidis occasione, obtentu criminum & reformationis inducendæ, Pontifices impugnandi, conflandi schismata, & altare contra altare erigendi: quod ne fiat, consultius utique fuit, malos Pontifices tolerari, quam dum illis bellum moveretur, ipsique vicissim illatum repellunt, & dignitatem quavis ratione teneant, omnia discordiis, turbisque misceri, ipsamque fidem & Religionem Catholicam odio & contemptu Pontificis, quod plerumque contingit, periclitari: in bonum ergo Ecclesie, non perniciem cedit, Papam etiam malum, nunquam à subditis suis in jus vocari: hoc enim superioritatem necessariò supponit, quam Christus nunquam Ecclesie in Pontificem dedit, ut supra ostendimus. Cum verò dicunt Ecclesiam esse Papam perfectiorem, vel intelligant Ecclesiam unâ cum Papa, & tunc Ecclesia non est perfectior Papâ, cum istum includat: si verò accipiatur Ecclesia, ut distincta à S. Pontifice, hic tanquam Vicarius Christi, Pastor & Magister

424 Lib. II. §. XV. Respondetur ad argumenta
gister Ecclesiæ, ipsa Ecclesiâ perfectior est, & tenetur Pontificem
audire, eique obtemperare.

III. *Objicitur tertio, c. 15. in Actis Apostolorum, Ubi, cum
Apostoli Concilium indixissent, in epistola synodali, quam ad fide-
les dederunt, sic scribunt: Visum est Spiritu Sancto & nobis, nihil ul-
trâ imponere vobis oneris, &c.* Ubi nulla est mentio Petri, sed Collegii
tantum Apostolici, & hujus, non Petri, nomine Concilium definit &
imperat.

R. Hunc esse omnium Conciliorum morem & stylum, etiam
quibus Summus Pontifex cum summa potestate præest, ut nomine
Concilii decreta expediantur, quod patet omnia Concilia, etiam
ultimum Tridentinum legenti, nec propterea excluditur auctoritas
Pontificia, quæ primas in Concilio partes agit: sicut cum dicimus;
Petrus currit, Petrus scribit; quamvis de capite nihil dicatur, non ta-
men hujus influxus excluditur, sed semper velut necessarius & princi-
palis subintelligitur. Immo in illo ipso conventu Apostolico, ubi
omnes à Spiritu S. immediatè gubernabantur, nec errori patebant,
multa Primatus sui argumenta Petrus reliquit, dum primus senten-
tiam dicit: dum quid definiri debeat, præscribit: dum calentem
prius disputationem, & vota discordantia componit, & velut pronun-
tiato oraculo, silentium omnibus imponit: quæ omnia eum locum
legenti patent.

IV. *Objicitur quarto, cap. 8. in Act. Apostolorum.* Ubi Petrus & Jo-
annes à Collegio Apostolico Samariam mittuntur, ut eorum Ora-
tionibus Christiani recens ad fidem conversi Spiritum S. accipe-
rent; si ergo Petrus mittitur, Petrum subjectum esse Collegio
Apostolico, à quo mittitur, necesse est: cum missio subjectionem
significet.

R. Non omnem missionem signum subjectionis esse & infe-
rioritatis: nam in Collegio SS. Trinitatis, ubi omnes personæ
æquales sunt, parisque Majestatis, filius à Patre mittitur *Joan. 3. 17.*
& *4. 34.* & Spiritus S. à Filio. *Johan. 14. 26.* Et Herodes mittit tres
Reges Orientis in Bethlehem *Matth. 2.* Mittere ergo significat im-
pullum aliquem, quo alius movetur, quod non tantum præcepto,
& imperio, sed etiam rogatu, consilio, allegatione rationum & argu-
mentorum, quibus ad aliquid agendum alius movetur, fieri potest.

V. *Obji-*

V. *Obicitur quinto Actor. cap. 20. Attendite vobis & universo gregi, in quo vos Spiritus S. posuit regere Ecclesiam Dei. Ergo non solum Papæ, sed etiam Concilio Episcoporum commissa est Ecclesiæ cura & gubernatio.*

R. Si omnis cui Ecclesiæ Dei cura & gubernatio concredita est, Pontificem Maximum potestate, & auctoritate superat; non tantum hæc prærogativa Concilio Universali, sed etiam particulari, immo & cuilibet Episcopo & Parocho concedenda erit, quod absurdissimum est. Quidlibet ergo Episcopus, dum propriam & particularem Ecclesiam regit, hoc ipso & mediata Ecclesiam Universalem regit, bono & regimine partium in bonum & regimen totius cedente: sicut bonum & malum unius membri, est etiam bonum & malum totius corporis, & tamen omnium membrorum, ipsiusque corporis motus & directio à capite pendent, unde & influxum & spiritus, motumque accipiunt. Ergo & Papa & Episcopi Ecclesiam regunt, sed isti ut membra, ille ut caput: isti particulares Ecclesias, ille Universalem & totam.

VI. *Obicitur sexto c. 2. ad Galatas, ubi: Paulus, cum Cephas (Petrus) venisset Antiochiam, in faciem ei resistit, quia reprehensibilis erat, prius enim cum Gentibus edebat, postea subtraherebat & segregabat se vivens eos, qui ex Circumcisione erant: & simulationi ejus consenserunt ceteri Judæi, ita ut & Barnabas duceretur ab eis in eandem simulationem. Ecce hæc Petrus errat, aliosque exemplo seducit, & propterea à Paulo corrigitur, palamque reprehenditur: quanto magis igitur poterit Pontifex errare, alios seducere, & ideo à Concilio judicari, corrigique: non ergo Pontificis sententia est regula credendorum, cui Concilium subiaceat; sed potius doctrina Concilii est regula, cui Pontifex subjacet, ab eaque, cum à veritate deflectit, corrigendus est.*

R. Hunc locum ad Galatas, quo sibi & Hæretici & Catholici aliqui tantum blandiuntur, nihil plane ad rem facere. Nos quærimus, an Concilium sit supra Papam, & ipsi ostendunt Petrum à Paulo reprehensum esse, quasi verò negemus non posse Pontificem argui, reprehendi, corrigi, eique, si oporteat, resisti: enimverò nos ipsi hæc omnia concedimus, eodemque exemplo utimur, ut ostendamus, Pontificem & posse & debere, cum meretur, reprehendi; quod B. Bernardus, quod Petrus Damiani, quod

H h h

Hiero-

